

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: Mindedigt over Sophia Sehested g.m. Peter Reetz 1670

Citation: Kingo, Thomas: "Mindedigt over Sophia Sehested g.m. Peter Reetz 1670", i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter 1*, udg. af Hans Brix ; Paul Diderichsen ; F.J. Billeskov Jansen , Munksgaard, 1939-74., s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kingo01val-shoot-workid78891.pdf> (tilgået 12. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede skrifter 1

Sidste ÆrisMinde
Over den
Høy-ædle, Velbyrdige, Fromme og Gudfrychtige
nu Salige Frue,
Fru Sophia Sehested
Den
Høyædle, Velbaarne og Streng
Herris
Hen: Peter Reetz
Til Palstrup Ridder pp.
Hans Høytelskelige Hierte kiere Huus-Frue,
Væmodigst og Allerydmygeligst
opsat af
Th. Kingo
Sognepræst i Slingerup A° 1670 den 25 Nov:

∞ ACh! Korte lefnetz maal! Ach flugtig tiid og lycke
Ach visßen-arted glimt udj ald verdens smykke!
Ach alt det herligt er, og Høyheds nafne bær
Hvis tiide-spunden traad dog dødens Sax afskiær!
Throner øde,
Og støder Guderne hen under til de døde,
Og legger Herre-Spiir hos Hyrde-staven ned,
Saa begges ender staar i støv og Ußelhed.
Nu giørstu blinde hug, og Kaster om en nelde,
Cedertræ at felde
Nu giester du saa snart i Gylden Herre-Sal,
Som udj siuge-huus og fattig Hospital!

* 119

∞ Nu skærper du din lee, i fleng at neder hugge
Nu den graa hærdet Mand, nu barnet i sin vugge,
Saa Kand ey noget kiød din *Tyranni* undgaa,
Mens hvert et ansigt du din bleghed tegner paa.
O lifs fortredenhed! Hvad er det da at leve?
Mens ingen forskiel er imellem dreng og Greve
I dødens Mord og vold? Bort da med verdens pragt!
Ald verdens Guld og gods bør stemplis med foragt.
Thi mens vi aldrig seer en Soel saa Klar oprinde,
Der Lyckens fulde Seyl saa høyt i Raa vil vinde,
At vi ret dristelig Kand os forlade paa
Den uforanderlig til afften schal bestaa :
Mens intet Time-glas saa stadeligen render,
Og den udveyet sand saa jæfn og næt nedsender,
At vi kand stole paa at see det sidste grand,
Førend vor egen støf maa fylde Dødsens land:
Mens Dyd og ædelhed Kand ingen skaanßel give,
Mens Kunst og Lærdom ey Kand nogen frihed skrive,
Mens intet Helte-Moed Kand Kue Dødsens vold,
Cassere Adams pligt, og syndens dyre sold:
Hvad ville vi da her med livet meget degge,
Og os i lyst og leeg til søfn og Tryghed legge?
Maaskee vort øyelog gardinen aldrig meer
Fra Øyet drage vil, og vii ey Solen seer!
Dog om endskiønt vor Soel vil mod forhaabning dale
Og til den lange Nat vort lif og lyst nedhale,
Om skiønt dend Munded grav forvarer been og blod
Og hvad udj vort Kiød som skrøbeligt er good,
Saa skal alligevel igiennem Jorden sticke
Det ædle Dyders Nafn, det skal dog døden icke
120 Fonnørcke nogen tiid, det bør her oven staa
Til Siæl og Legem faaer den ævig Krone paa.
Herr *Canceller*, hvad skal min sørge-Sang-Gud-inde
Til eders lettelse blant slappe strenge finde?

At lindre slig en sorg som Himlens store Gud,
Har Eder lagt oppaa, saa stor et hierte-brud!
Saa dybt et Riis og rif i eders huußis ære,
At Dødens hvasße Knif hand skulde saa afskiære
Jer. hiertis halve Deel, ieg kand ey finde ord,
At tegne op i hast det store Meen og moord.
Dog hvad for meen og mord? her er ey Mord beganget!
Thi Seyeren er stor som *Sehested* har erlanget,
Her gich i løbet kun en liden luffte-dræt,
Der efter lifvet blev i rætte sæde sæt,
Og af et fremmed land vandt op i største glæde
Til rætte huus og hiem, til Himlens høye sæde:
En Jorde-hytte faldt, en himmel bygning blev,
Som dryßet støven bort og døden fra sig drev!
Det Ædel dydig-Nafn er bleven oven jorde
Som hendis ædle børn skal ræt en Balsom vorde,
Saa hvo der lede vil om dyders ædle skat,
Dem vißis *Sehesteds* grav, der er den neder sat.